

ХУЛОСАИ
ШУРОИ ДИССЕРТАТСИОНИИ 6D.KOA – 037-И НАЗДИ
МУАССИСАИ ДАВЛАТИИ ТАЪЛИМИИ «ДОНИШГОҲИ
ДАВЛАТИИ ХУЧАНД БА НОМИ АКАДЕМИК БОБОЧОН
ҒАФУРОВ»

дар бораи диссертатсияи Абдулманнозода Мухаммадсиддиқ
Абдучаббор оид ба дарёфти дараҷаи илмии номзади илми филология аз
рӯи ихтисоси 10.01.00 - Адабиётшиносӣ (10.01.08. – Назарияи адабиёт.
Матншиносӣ, нусхашиносӣ)

Парвандаи аттестатсионии №3

Қарори Шурои диссертатсионӣ аз 15-уми сентябри соли 2022

Дар бораи ба шахрванди Ҷумҳурии Тоҷикистон Абдулманнозода
Мухаммадсиддиқ Абдучаббор додани дараҷаи илми номзади илми
филология аз рӯи ихтисоси 10.01.00 - Адабиётшиносӣ (10.01.08. –
Назарияи адабиёт. Матншиносӣ, нусхашиносӣ)

Диссертатсияи Абдулманнозода Мухаммадсиддиқ Абдучаббор дар
мавзуи «Поэтикаи ғазалиёти Саъдӣ» барои дарёфти дараҷаи илмии
номзади илми филология, аз рӯи ихтисоси 10.01.00 - Адабиётшиносӣ
(10.01.08. – Назарияи адабиёт. Матншиносӣ, нусхашиносӣ) аз ҷониби
Шурои диссертатсионии 6D.KOA – 037-и назди МДТ-и «Донишгоҳи
давлатии Хучанд ба номи академик Бобочон Ғафуров» (735700, ш.
Хучанд, гузаргоҳи Б. Мавлонбеков, 1) барои ҳимоя қабул карда шудааст.

Диссертант **Абдулманнозода Мухаммадсиддиқ Абдучаббор**, соли
таваллудаш 1992, зодаи Ҷумҳурии Тоҷикистон буда, соли 2015 шубъаи
рӯзонаи факултети филологияи тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистонро
аз рӯи ихтисоси забон ва адабиёти тоҷик бо касби филолог-муаллим
хатм намудааст.

Давоми солҳои 2016-2020 дар шубъаи аспирантураи назди МДТ-и
«Донишгоҳи давлатии Данғара» ба ҳайси унвонҷӯи кафедраи забон ва
адабиёти тоҷик буда, кори диссертатсиониро дар кафедраи мазкур ба
анҷом расонидааст.

Аз сентябри соли 2016 ба ҳайси омӯзгор дар кафедраи забон ва
адабиёти тоҷики МДТ-и «Донишгоҳи давлатии Данғара» фаъолият
дорад.

Роҳбари илмии унвонҷӯ доктори илми филология, профессори
кафедраи забони тоҷикии Донишгоҳи давлатии молия ва иқтисоди
Тоҷикистон Сайидҷаъфаров Озод Шохвалиевич мебошад.

Мукарризони расмӣ: Юсупов Умриддин Абдукофиевич – доктори илми филология, сарходими пешбари илмии шуъбаи таърихи адабиёти Институти забон ва адабиёти ба номи Рӯдакии Академияи миллии илмҳои Тоҷикистон.

Мирсаидов Баҳром Тоҳирович – номзади илми филология, дотсент, директори Китобхонаи оммавии вилояти ба номи Тошхоҷа Асирии вилояти Суғд.

Муассисаи пешбар – кафедраи назария ва таърихи адабиёти МДТ-и «Донишгоҳи давлатии омӯзгории Тоҷикистон ба номи Садриддин Айнӣ» мебошад. Дар тақризи пешниҳоднамудаи ин муассиса, ки имзоҳои раиси чаласа, доктори илми филология, профессор Казакова У. ташхисгар доктори илми филология, профессор, Салихов Ш. А. ва котиби чаласа номзади илми филология, дотсент Шоев А. гузошта шудааст, диссертатсия мусбат арзёбӣ гардидааст.

Пажӯҳиши «Поэтикаи ғазалиёти Саъдӣ», аз зумраи мавзуоти наву тоза ва таҳқиқталаби адабиётшиносии тоҷик ба ҳисоб меравад. Диссертант ба моҳияти мавзӯ, вазифаҳои таҳқиқ ва масъалаҳои матраҳшуда дар диссертатсияро дуруст дарк намуда, дар асоси равишҳои муқоисавӣ-таърихӣ, ки тибқи талаботи илмӣ мебошад, мавриди баррасӣ қарор додааст.

Диссертатсия аз муқаддима, се боб, хулоса, феҳристи адабиёти истифодашуда ва номгӯи мақолаҳои муаллиф иборат аст.

Диссертатсия Абдулманнонзода Муҳаммадсиддик Абдучаббор дар мавзӯи «Поэтикаи ғазалиёти Саъдӣ» таҳқиқоти анҷомёфта буда, тибқи талаботи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон таълиф гардидааст ва муаллифи он барои гирифтани дараҷаи илми номзади илми филология аз рӯи ихтисоси арзанда мебошад.

Дар қисмати татбиқи натиҷаҳои таҳқиқот 8 мақолаи илмӣ, аз ҷумла 7 мақола дар маҷаллаҳои тақризшавандаи ҚОА-и назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ҷой дода шудаанд, ки ҳамагӣ фароғири мавзӯ ва муҳтавои асосии диссертатсия мебошанд.

Мақолоте, ки аз рӯи таҳқиқоти диссертатсионӣ ба нашр расидаанд:

а) мақолаҳо дар маҷаллаҳои тақризшавандаи ҚОА-и назди Президенти

Ҷумҳурии Тоҷикистон

1. Абдулманнонзода, М.А. Ғазалиёти Саъдӣ ва анвои онҳо аз нигоҳи мазмуну мундариҷа / М. Абдулманнонзода // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон. Маҷаллаи илмӣ. Бахши илмҳои филологӣ. – 2018. – №8. – С. 121-126.

2. Абдулманнонзода, М.А. Таҳаввули ғазалсарой то Саъдӣ ва дар замони Саъдӣ / М. Абдулманнонзода // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон. Маҷаллаи илмӣ. Бахши илмҳои филологӣ. – 2019. – №1. – 271-276.
3. Абдулманнонзода, М.А. Ваҳдати мавзӯ дар ғазали Саъдӣ / М. Абдулманнонзода // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон. Маҷаллаи илмӣ. Бахши илмҳои филологӣ. – 2020. – №7. – С. 234-240.
4. Абдулманнонзода, М.А. Ташбеҳ ва тарзи адои он дар ғазалиёти Саъдӣ / М. Абдулманнонзода // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон. Маҷаллаи илмӣ. Бахши илмҳои филологӣ. – 2020. – №9. – С. 251-260.
5. Абдулманнонзода, М.А. Фахрия – ҳамчун воситаи тафохур аз хунари шоирӣ ва ҳудогоҳии эҷодӣ дар ғазалиёти Саъдии Шерозӣ. / М. Абдулманнонзода // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон. Маҷаллаи илмӣ. Бахши илмҳои филологӣ. – 2021– №3. – С. 221-226.
6. Абдулманнонзода, М.А. Саъдӣ ва интиҳоби авзон дар ғазал / М. Абдулманнонзода // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон. Маҷаллаи илмӣ. Бахши илмҳои филологӣ. – 2021– №4. – С. 195-203.
7. Саидчаъфаров, О.Ш. Абдулманнонзода, М.А. Вожаҳои калидӣ ва нақши онҳо дар офариниши мазомини нав дар ғазалиёти Саъдӣ / О.Ш. Саидчаъфаров, М.А. Абдулманнонзода // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон. Маҷаллаи илмӣ. Бахши илмҳои филологӣ. – 2022– №2. – С. 186-194.

2) Дар дигар маҷаллаҳо:

8. Абдулманнонзода, М.А. Вижагиҳои сабқиву забонии ғазалиёти Саъдӣ / М. Абдулманнонзода // Донишгоҳи давлатии Данғара. Конференсияи илмӣ-назариявӣ бахшида ба рӯзи забони давлатӣ. – 2021– №1. – С. 173-176.

Ба автореферати диссертатсия тақризҳои зерин ворид шудаанд:

1. Тақриз ба автореферати диссертатсияи Абдулманнонзода Муҳаммадсиддиқ Абдучаббор аз тарафи мудири кафедраи филологияи тоҷик ва забонҳои шарқи хориҷаи Донишгоҳи давлатии Самарқанд ба номи Шароф Рашидов, доктори илми филология, профессор **Чумъакул Ҳамроев** таълиф шуда, натиҷаи таҳқиқоти диссертант мусбат арзёбӣ гардидааст. Муқарриз дар баробари муваффақиятҳо дар қор баъзе камбудихои чузъиро мутазаққир мешавад. Чунончи: Дар таҳқиқот аз рисолаи номзадии донишманди мусири тоҷик хеле зиёд ёдовари шудааст, хуб мешуд, ки аз таҳқиқотҳои муҳаққиқони муосири Ўзбекистон ҳам истифода мешуд.

2. Тақриз ба автореферати диссертатсияи Абдулманнонзода Муҳаммадсиддиқ Абдучаббор аз ҷониби муовини директор оид ба қорҳои илмӣ Муассисаи давлатии пажуҳишгоҳи илмӣ татқиқоти

фарҳанг ва иттилооти Вазорати фарҳанги Ҷ.Тоҷикистон номзади илми филология **Аминов А.Х.** нигошта шуда, натиҷаҳои таҳқиқоти илмии унвонҷӯ мусбат арзёбӣ шудааст. Муқарризи бо дарназардошти муҳассанот дар қор дар тақриз ба баъзе аз навоқис ишора менамояд. Чунончи: Боби сеюми рисола дар автореферат чандон комил шарҳу тавзеҳ наёфтааст. Хуб мешуд қисмати аҳамияти таҳқиқи мавзу ва дараҷаи омӯзиш каме муҳтасар ва боби сеюм дар автореферат муфассалтар баён мегардид.

3. Тақриз ба автореферати диссертатсия аз тарафи мудирӣ кафедраи забон ва адабиёти тоҷикӣ Донишқадаи омӯзгорӣ Тоҷикистон дар шаҳри Панҷакент номзади илми филология **Мизроб Ғаффоров** навишта шудааст, ки дар он пажӯҳиши диссертант қори илмӣ ба итмомрасида зикр гардида, баҳои мусбат дода шудааст. Муқарризи бо тавачҷуҳ ба қомебиҳои мавҷуда, ба бархе иштибоҳи муаллифи диссертатсия ишора кардааст. Дар автореферати диссертатсия баъзе ғалатҳои имлоӣ ва техникӣ ба назар мерасанд, ки ислоҳи онҳо хатмӣ ва зарурианд.

4. Тақриз ба автореферати диссертатсия аз қониби номзади илми филология, дотсенти кафедраи филологияи Эронӣ Донишгоҳи миллии Тоҷикистон **Қосимов Қумъахон Салимович** навишта шудааст. Муқарризи зимни баёни қомебиҳои диссертант бархе пешниҳодҳои судманд, монанди: ба унвони шавоҳид овардани баъзе абётро дар автореферат зарур донистааст. Дар маҷмуъ, муқарризи таҳқиқоти анҷомдодаи диссертантро хуб пазируфтааст.

5. Тақриз ба автореферати диссертатсия аз тарафи номзади илми филология, саромӯзгори кафедраи адабиёти тоҷикӣ Донишгоҳи давлатии Қулоб ба номи Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ **Шамшоди Қамшед** навишта шудааст, ки дар он пажӯҳиши диссертант қори илмӣ ба итмомрасида зикр гардида, баҳои мусбат дода шудааст. Муқарризи бо тавачҷуҳ ба қомебиҳои мавҷуда, ба бархе иштибоҳи муаллифи диссертатсия ишора кардааст. Баъзан мисолҳои овардашуда автореферати диссертатсия зиёд ба назар мерасад.

Муқарризони ғайрирасмӣ арзиши назариявӣ амалӣ ва мубрамии пажӯҳишро ба инобат гирифта, дар рафи муваффақиятҳо ба баъзе қамбудихо ишора кардаанд, ки онҳо қузъӣ ва ислоҳпазир буда, арзиши қорро қоста намегардонанд. Онҳо барои бехтару хубтар шудани сатҳи пажӯҳиш пешниҳодҳои муайяну мушаххас ироа намудаанд.

Муқарризони расмӣ ва муассисаи пешбар мутақассисони соҳаи адабиётшиносӣ ба шумор рафта, дар ин самти таҳқиқот осору мақолоти воқире ба таъ расонидаанд, ки мазмуну муҳтавои пажӯҳиши илмӣ

онҳо ба мундариҷаи диссертатсияи мавриди баррасӣ муртабит мебошанд.

Муассисаи пешбар яке аз марказҳои бонуфузи ҷумҳурӣ ба ҳисоб рафта, мутахассисони он дар таҳқиқу пажӯҳиши масоили мухталифи адабиётшиносӣ ва таълиму тадриси масъалаҳои мубрами он маъруфу машҳуранд.

Шурои диссертатсионӣ таъкид менамояд, ки Абдулманнонзода Муҳаммадсиддиқ Абдучаббор дар диссертатсияаш «Поэтикаи ғазалиёти Саъдӣ»-ро бо қиёс ба ғазалсароёни мутақаддиму мутааххир мавриди таҳлилу баррасӣ қарор дода ва масъалаҳои ба уҳдаи ӯ воғузуршуда, дар диссертатсия ҳалли худро ёфтааст.

Аҳамияти назариявии таҳқиқ дар он зоҳир мешавад, ки натиҷаҳои бадастовардаи онро метавон дар таҳқиқу баррасии масоили гуногуни адабиётшиносӣ, баҳсҳои адабиётшиносӣ, аз ҷумла таърихи адабиёти асри XIII, бавижа қисматҳои марбут бар анвои адабӣ ва сохторшиносии жанрҳо, назарияи адабиёт, нақди адабӣ мавриди истифода қарор дод. Таҳқиқоти диссертатсионӣ барои муҳаққиқоне, ки ба пажӯҳиши масоили гуногуни адабиётшиносӣ оғоз менамоянд, маводи назарии фаровон дода метавонад.

Аҳамияти амалии таҳқиқ дар он аст, ки маводи онро метавон дар таълифи китобҳои дарсӣ ва дастурҳои таълимӣ оид ба таърихи адабиёт, назарияи адабиёт, нақди адабӣ, сабқшиносӣ, арузу қофия, ҳамчунин, мақолаҳову диссертатсияҳои илмӣ ба ҳайси манбаъ истифода бурд. Натоиҷи бадастомадаи корро метавонанд зимни навиштани корҳои курсӣ, рисолаҳои хатм ва магистрӣ, ҳамчунин, хангоми таълими курсу семинарҳои тахассусӣ дар омода намудани маводи лексионӣ мавриди истифода қарор диҳанд.

Аз муҳтавои диссертатсия бармеояд, ки боби аввалро диссертант «Саъдии Шерозӣ ва рушду таҳаввули жанри ғазал» номгузорӣ шуда, дар навбати худ аз ду фасл ва ду серфасл иборат буда муаллиф кӯшидааст, ки дар ду фасл оид ба «Нақши Саъдӣ дар ташаккул ва таҳаввули ғазал», «Хусусиятҳои мавзуии ғазалиёти Саъдӣ», мавзуи ишқ ва хусусиятҳои он дар ғазалиёти ӯ ва ҷаҳонбинию ақоиди фалсафиву ирфонии шоир таҳқиқот барад. Андешаҳои муаллиф дар фасли якуми боби мазкур, аввалан, дар бобати мароҳили пайдоиши ғазал, аз қисмати насибу ташбиб ҷудо гардидани он ҳамчун жанри алоҳида ташаккул ёфтани ғазал ва баррасии нахустин ғазалсароёни форсӣ оғоз гардида, баъдан дар хусуси Саъдӣ ва ҷигунагии нақши ӯ дар таҳаввул ва рушди минбаъдаи жанри ғазал таҳқиқ идома меёбад. Муаллиф дар иртибот бар ин мавзӯ бар ин натиҷа мерасад, ки ғазалиёти Саъдӣ аз ҳама ҷиҳат, ҳам шаклу

сохтор, ҳам мавзуъ ва мундариҷа ва ҳам сабку бадеият ва дигар вижагиҳои шеърӣ намунаи комилтарини ғазали форсӣ маҳсуб мешавад. Ин ақидаи муаллиф, албатта, шоёни дастгирӣ ва қобили қабул аст, чун дар ҳақиқат, аксари ғазалсароёни бузурги баъд аз Саъдӣ ўро дар ғазалсароӣ устои хеш эътироф намудаанд.

Дар иртибот бо мавзуъ ва мундариҷаи ғазалиёти шоир муаллиф таваҷҷуҳи худро бар мавзуъҳое, амсоли ишқу муҳаббат ва ақоиди ирфонӣю фалсафӣ мутамарказ намуда, хусусиятҳои назарраси ҳар яке аз онҳоро ба навъи қобили ситоише баррасӣ намудааст. Махсусан, андешаҳои муаллиф оид ба ду навъ ишқ ё матолиби завқию ботинии шоир сӯтуданӣ аст. Ў тавонистааст, ки тавассути ғазалиёти шоир мудаллал дар бобати ҳам ишқи воқеӣ-маҷозӣ ва ҳам маънавӣ-ҳақиқӣ таҳқиқро ба роҳ монда, чигунагии онҳоро бозкушоӣ ва исбот намудааст.

Боби дуюм – «Сохт ва композитсияи ғазалиёти Саъдӣ», унвонгузорӣ шуда, муаллиф кӯшидааст, то дар хусуси се ҷанбаи поэтикӣ жанри мазкур дар эҷодиёти шоир таҳқиқот барад. Дар фасли аввали боби мазкур, ки ба мавзуи авзони ғазалиёти Саъдӣ бахшида шудааст, муҳимтарин ва шоеътарин вазнҳое, ки шоир дар сурудани ғазалиёти хеш аз онҳо бештар истифода намудааст, маълумот додааст. Муаллиф аз баҳрҳои асли ҳазач, раҷаз, рамал, мутақориб ва аз фаръӣ музореъ, сареъ, мунсарех, мучтас ва хафиф, ки аз роиҷтарин баҳрҳои ғазалиёти Саъдӣ шуморида, мешаванд бар ин ақида меояд, ки баҳрҳои мазкур аз асоситарин бухури таъминкунандаи ҷанбаи мусиқӣ ва танинғангезии ғазалиёти Саъдӣ маҳсуб мешаванд.

Дар фасли дуюми боби мазкур муаллиф оид ба қофия ва хусусиятҳои он дар ғазалҳои Саъдӣ таҳқиқот бурда, бо далел аз ашъори шоир назаррастарин вижагиҳои қорбурди қофияро баррасӣ намудааст. Падидаи қолибе, ки дар ҳалли он муаллиф ба муваффақият ноил гардидааст, ин нишон додани навапардозии Саъдӣ дар интиҳоби қофияҳои гуногун, чигунагии қорбурд ва ба қадом ҳиссаҳои нутқ тааллуқ доштани онҳо мебошад.

Дар фасли сеюм, ки дар он оид ба чигунагии қорбурди радиф дар ғазалиёти Саъдӣ сухан ба миён рафтааст, муаллиф аввалан кӯшидааст, ки дар хусуси радиф ба ҳайси муҳимтарин рукни шеърӣ форсӣ, назари муҳаққиқони муосир роҷеъ ба рукни мазкур ба таври иҷмолӣ маълумот диҳад ва, баъдан, истикболи Саъдӣ аз радиф ва вижагиҳои ҳунарии ўро дар робита ба интиҳоби радифҳои гуногун, амсоли “бибошад”, “бигирифт”, “дидаме”, “диҳод”, “менаравад”, “наёфта”, “ой”, “ўфтад” ба риштаи таҳқиқ гирад. Зикр қардан бамаврид аст, ки дар ин маврид муаллиф хусусиятҳои муҳимми радифгузинии Саъдиро бо далелҳои

боварибахш муайян намояд, ки аз уҳдаи ҳалли масъалаи дарпешгузаштааш баромада тавонистааст.

Дар боби сеюми қор – «Вижагиҳои сабкӣ ва бадеии ғазалиёти Саъдӣ»-ро мавриди таҳқиқ қарор дода, муаллиф дар ду фасли алоҳида оид ба сабки ғазалсароӣ ва чигунагии қорбурди воситаҳои тасвири бадеӣ дар ғазалиёти шоир таҳқиқот бурдааст. Дар фасли нахуст муаллиф, қаблан, оид ба андешаҳои муҳаққиқони муосир роҷеъ ба сабки суҳангустарии Саъдӣ маълумоти иҷмолӣ дода, баъдан назари худро дар ин бобат изҳор доштааст. Чи хеле ки муаллифи диссертатсия қайд менамояд, муҳимтарин ва асоситарин вижагиҳо дар ғазалсароӣ Саъдӣ – эҷоди зебӣ дар шеър, қорбурди махсуси фаҳрия, содабаёнӣ ва равиши саҳли мумтанеъ, ҳифзи ваҳдати мавзӯ, истифодаи вожаҳо, ибораҳои ифодаҳо ва амсоли мақолҳои ҳалқӣ, истифодаи вофир аз тамсил ба шумор мераванд. Муаллиф ҳар яке аз нишонаҳои мазқури сабқиро тавассути мисолҳои шохид аз ғазалҳои шоир асоснок намуда, хусусиятҳо ва чигунагии қорбурди онҳоро баррасӣ намудааст.

Дар фасли дуюм, ки ба баррасии хусусиятҳои бадеии ғазалиёти Саъдӣ бахшида шудааст, муаллиф дар бобати муҳимтарин вазоити тасвири бадеии ашъори шоир, аз қабилӣ тамсил, ташбеҳ, истиора, талмех, маҷоз, таҷнис таҳқиқот бурдааст. Чунонки муаллиф қайд менамояд, агарчи чуз аз санъатҳои боло дар ғазалҳои шоир вазоити дигари бадеъсозии калом, амсоли ташҳис, тазод, тафзил, муболиға низ ба ҷашм мерасанд, санъатҳои мазқури бадеӣ сутуни устувори ғазалиёти шоирро дар бинои калом бадеӣ вай ташкил медиҳанд ва маҳз ба туфайли онҳо ғазалиёти шоир муассиртару зеботар гардидаанд.

Натиҷаи таҳқиқро метавон дар таълифи қорҳои илмӣ-паҷуҳиши марбут ба улуми адабиётшиносӣ, назарияи адабиёт, нақди адабӣ, арӯзу қофия, инчунин барои таҳияи мавод дар омӯзиши масъалаҳои адабиётшиносӣ ва семинарҳои махсуси адабиётшиносӣ истифода бурд.

Саҳми бевоситаи муҳаққиқ дар он зоҳир мегардад, ки дар адабиётшиносии тоҷик нахустин таҳқиқотест, ки ба поэтикаи ғазалиёти Саъдии Шерозӣ бахшида шудааст. Он дар заминаи осори бозътимоди адабию илмӣ таълиф гардида, ҳунари шоирӣ, муҳтавою бадеият, вазну қофияву радиф, забону сабки баёни ашъори лирикии шоирро бармало кардааст.

Фароҳам сохтан ва нақду баррасии маводи фаровони илмию таърихӣ вобаста ба ғазалиёти Саъдии Шерозӣ ва дар ин замина, бо далелҳои муътамади илмӣ ҳаллу фасл намудани масоили гуногуни марбут бар ғазалиёти Саъдӣ саҳми шахсии муаллифро оид ба мавзӯи интиҳобнамудааш инъикос менамоянд.

Муаллифи диссертатсия дар заминаи нуктаҳои мазкур як даста мақолоти илмиро ба таъб расонида, дар конференсияҳои сатҳҳои мухталиф суҳанронӣ кардааст ва маводи пажӯҳишашро дар дарсҳои назариявӣ амалӣ низ истифода бурдааст.

Ҷаласаи Шурои диссертатсионии 6Д.КОА – 037-и назди МДТ-и «Донишгоҳи давлатии Хучанд ба номи академик Б. Гафуров» аз 15.09.2022 дар бораи ба Абдулманнонзода Муҳаммадсиддиқ Абдучаббор додани дараҷаи илми номзади илми филология аз рӯи ихтисоси 10.01.00 - Адабиётшиносӣ (10.01.08. – Назарияи адабиёт. Матншиносӣ, нусхашиносӣ) қарор қабул кард.

Ҳангоми гузаронидани овоздиҳии пинҳонӣ дар Шурои диссертатсионӣ аз шумораи умумии 15 нафар аъзои Шурои диссертатсионӣ 14 нафар иштирок доштанд, ки аз ин 5 нафар аз рӯи ихтисоси 10.01.00 - Адабиётшиносӣ (10.01.08. – Назарияи адабиёт. Матншиносӣ, нусхашиносӣ) мебошанд.

Натиҷаи овоздиҳӣ:

«Тарафдор» - 14 нафар, «зид» - Ҳеҷ, «варақаи беътибор» - Ҳеҷ

Раиси Шурои диссертатсионӣ:
доктори илми филология,
профессор

Ҳасанзода Абдучамол Ашраф

Котиби илми Шурои диссертатсионӣ:
номзади илми филология,
дотсент
15-уми сентябри соли 2022

Шарипова М.З.